

In memoriam C.C. van Schaik

Op 5 februari is Carl van Schaik overleden aan een hartinfarct. Hij werd 51 jaar.

Hiermee is hij toch onverwacht weer zijn eigen weg gegaan. Hij ging zijn eigen weg toen hij ging varen. Hij ging zijn eigen weg toen hij arts wilde worden. Al deze wegen waren zwaar voor hem, maar je kon het begrijpen en er vrede mee hebben.

Maar met deze laatste weg hebben wij geen vrede. Juist omdat hij nog meer wegen wilde bewandelen. Management kreeg steeds meer zijn belangstelling, en daar waar hij merkte dat hij gewaardeerd werd, zoals op de röntgenafdeling en in de Specialisten Vereniging Midden Holland, liet hij ook zien dat hij dat kon. Niet alleen door zijn overzicht van grote lijnen, zonder de details uit het oog te verliezen, maar ook door zijn natuurlijke drang om zich bij een ieder betrokken te voelen. Die betrokkenheid ging ver. Hij spande zich in voor iedereen die een serieus beroep op hem deed. En met een serieus beroep bedoel ik niet diegenen die voor hun eigen gemak wat af wilden schuiven, maar diegenen die daadwerkelijk een serieus probleem hadden en het zelf vaak niet eens toe wilden geven. Met grappen en grollen kwam hij dan toch achter datgene wat deze mensen dwars zat en stelde dan direct alles in het werk om hen te helpen. Juist deze vèrgaande sociale betrokkenheid heeft met name op de röntgenafdeling gezorgd voor een sterke bindende factor.

Carl van Schaik wilde wat van zijn leven maken. Hij wilde wat laten zien en hij wilde iets neerzetten. En dit is hem ook gelukt. Mede dankzij hem hebben wij een goed functionerende röntgenafdeling en een harmonieuze maatschap. Zo ook hebben wij aan hem als secretaris en voorzitter van de Specialisten Vereniging Midden Holland twee raamovereenkomsten met een tripartite meerjarenovereenkomst te danken; niet alleen voor het Beatrixziekenhuis, maar ook voor het Albert Schweitzer Ziekenhuis, het Groene Hart Ziekenhuis en het Hofpoort Ziekenhuis.

Carl was sportief. Bij sportevenementen kon je niet om hem heen; hij was een echte captain. Maar ook het organiseren van feesten vond hij heerlijk. Op diners en feesten nam hij vaak de leiding met behulp van zijn sonore stemgeluid. Zijn stemvolume had hij overgehouden aan zijn stuurmanschap; als hij dacht dat een patiënt er wat in- en uitademen betreft een ander idee op nahield dan hij, maakte hij zijn opdracht wel zó duidelijk dat zowel patiënten als personeel in aangrenzende kamers van schrik in ieder geval wél de adem inhielden.

Al met al heeft Carl heel veel voor elkaar gekregen waarop hij terecht trots kon zijn. Ondanks al zijn bestuurlijke activiteiten bleef Carl direct en recht door zee en verfoeide hij huichelarij en achterklap. Helaas is hem dat de afgelopen jaren in zijn werk niet bespaard gebleven en merkten allen die direct met hem samenwerkten hoezeer hem dit aangreep en pijn deed. Ondanks zijn mensenkennis kon hij er niet over uit dat mensen zo met elkaar om konden gaan. Hoe ik ook probeerde hem ervan te overtuigen dat sommige mensen nu eenmaal anders in elkaar zaten, het bleef knagen aan zijn diepgewortelde rechtvaardigheidsgevoel.

Dit rechtvaardigheidsgevoel, dat hij met luide stem uitdroeg, was er ook de oorzaak van dat hij zo lang de primus inter pares was van onze maatschap. Vaak maakte hij ons duidelijk dat wat hem betreft ieder ander van de maatschap het op elk moment mocht overnemen, maar eigenlijk vonden wij allen dat hij het prima deed. Zoals een aardige collega zei: 'De röntgen is Van Schaik'.

Maar Carl is niet meer. Hij is weggegaan op dezelfde drastische manier waarmee hij kwam en meer dan tien jaar heeft gefunctioneerd. Wij zullen het allen nu zonder hem moeten doen, maar wij zullen hem niet vergeten – en wat nog het belangrijkste is: wij zullen hem niet verloochenen.

Olle Dommerholt,
namens de medewerkers van de Afdeling Radiologie van het Beatrixziekenhuis te Gorinchem

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.